

Sygn. akt VIII U 561/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 grudnia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	sędzia (del.) Magdalena Kimel
Protokolant	Justyna Jarzombek

po rozpoznaniu w dniu 4 grudnia 2019 r. w Gliwicach

sprawy S. S. (1) (S.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania S. S. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 19 stycznia 2018 r. **nr** (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje odwołującemu S. S. (1) prawo do emerytury od dnia 14 lutego 2018r.

2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. na rzecz odwołującego S. S. (1) kwotę 450zł (czteryście pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

(-) sędzia del. Magdalena Kimel

Sygn. akt VIII U 561/19

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 19 stycznia 2018 r. organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. działając na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, odmówił ubezpieczonemu S. S. (1) prawa do emerytury, albowiem:

- na dzień 1 stycznia 1999 r. nie udokumentował on 25 lat okresu zatrudnienia, lecz 24 lata, 11 miesięcy i 28 dni;

- na dzień 1 stycznia 1999 r. nie udokumentował on okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze wykonywanego stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, obowiązującym na danym stanowisku pracy, wynoszący co najmniej 15 lat (udowodnił tylko 13 lat, 10 miesięcy i 14 dni takiej pracy);

- nie osiągnął on wieku emerytalnego.

Z powyższą decyzją nie zgodził się ubezpieczony. Wniósł odwołanie, w którym domagał się zmiany zaskarżonej decyzji i przyznanie prawa do spornego świadczenia. Twierdził, że spełnia wszystkie przesłanki do przyznania prawa do spornego świadczenia. Wskazał, że 60 rok życia ukończył w dniu (...), a do jego stażu pracy w warunkach szczególnych powinny zostać doliczone okresy pracy w Przedsiębiorstwie (...) od 1 września 1973 r. do 14 lipca 1983 r. (4 lata, 10 miesięcy i 14 dni) oraz w Przedsiębiorstwie (...) w Ż. od 25 sierpnia 1978 r. do 5 września 1978 r. (12 dni). Zaznaczył, że w powyższych okresach faktycznie wykonywał pracę w warunkach szczególnych w pełnym wymiarze czasu pracy. Podkreślił również, że organ rentowy błędnie podliczył ogólny staż jego pracy, który wynosi ponad 25 lat.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie i podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Na rozprawie w dniu 1 sierpnia 2018 r. oraz w piśmie procesowym z dnia 24 sierpnia 2018 r. ubezpieczony wskazał, że w 1978 r. pracował w gospodarstwie rolnym swojej ówczesnej narzeczonej w miejscowości B..

Wyrokiem z dnia 9 października 2018 r. Sąd Okręgowy w Gliwicach wydał wyrok (sygn. akt VIII U 1486/18), w którym oddalił odwołanie ubezpieczonego. W uzasadnieniu wskazał, że brak jest podstaw do zaliczenia ubezpieczonemu ww. okresu pracy w gospodarstwie rolnym rodziców jego ówczesnej narzeczonej w 1978 r. Tym samym Sąd uznał, że ubezpieczony nie spełnił wymaganej przepisami prawa przesłanki 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych.

Od powyższego wyroku, ubezpieczony wywiódł apelację.

W dniu 6 lutego 2019 r. Sąd Apelacyjny w Katowicach wydał wyrok (sygn. akt III AUa 2350/18), w którym uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Gliwicach pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego. W uzasadnieniu wskazał, że Sąd ponownie rozpoznając sprawę podda ocenie ww. okres sporny w kontekście zakwalifikowania go do stażu ogólnego pracy w świetle art. 10 pkt 3 ustawy emerytalnej, a po uzyskaniu pozytywnej przesłanki posiadania 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych poddana analizie przesłankę posiadania stażu kwalifikowanego, jak i przeprowadzi w tym zakresie stosowne postępowanie dowodowe z uwzględnieniem wniosków stron.

W związku z powyższym orzeczeniem Sądu II instancji, sprawa z odwołania ubezpieczonego od zaskarżonej decyzji organu rentowego z dnia 19 stycznia 2018 r. zawisła przez tutejszym Sądem pod sygn. akt VIII U 561/19

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony S. S. (2) urodził się w dniu (...) W dniu (...) ukończył 60 rok życia.

Ubezpieczony pracował :

- od 1 września 1973 r. do 14 lipca 1978 r. w Przedsiębiorstwie (...) w K., przy czym od 1 września 1973 r. do 30 czerwca 1976 r. był zatrudniony jako uczeń kierowca mechanik, a od 1 lipca 1976 r. do 14 lipca 1978 r. faktycznie pracował jako kierowca samochodów powyżej 3,5 t. ;

- od 25 sierpnia 1978 r. do 31 sierpnia 1980 r. w Przedsiębiorstwie (...) w Ż. jako kierowca, mechanik samochodowy oraz robotnik magazynowy;

- od 14 listopada 1980 r. do 8 października 1984 r. w Miejskim Przedsiębiorstwie (...) w K., jako robotnik magazynowy oraz obsługa centrali telefonicznej ;

- od 19 października 1984 r. do 30 kwietnia 2015 r. w (...) Sp. z o.o. na stanowisku kontrolera sieci gazowej.

Ubezpieczony do 6 roku życia mieszkał w swoich dziadków W. i R. H. w R., którzy prowadzili tam gospodarstwo rolne. Następnie przeprowadził się na (...), a babcia w 1975 r. (po śmierci dziadka) przekazała gospodarstwo rolne w zamian za emeryturę. Niemniej jednak pozostał dla niej dom, w którym mieszkała do śmierci i do którego przyjeżdżał ubezpieczony praktycznie w każde wakacje. Podczas jednych takich wakacji poznał swoją późniejszą narzeczoną B. Z., która mieszkała we wsi B. (woj. (...)) w odległości ok. 1,5 km- 2 km od domu jego babci.

Od 1 września 1973 r. do 14 lipca 1978 r. ubezpieczony pracował w (...), który zajmował się obsługą koksowni i hut na terenie (...) oraz Huty (...) czy Huty (...). (...) polegała na remoncie baterii koksowniczych oraz kompleksowym remoncie koksowni. W strukturze organizacyjnej przedsiębiorstwa wyodrębniono oddział transportowy oraz bazę.

Początkowo ubezpieczony pracował jako uczeń. W 1976 r. ubezpieczony zdobył uprawnienia do prowadzenia samochodów osobowych i ciężarowych. W dniu 23 czerwca 1976 r. został przeniesiony do pracy na stanowisku kierowcy. Pracował w oddziale bazy sprzętu. Do obowiązków ubezpieczonego od 1 lipca 1976 r. faktycznie należało przewożenie spawarek, przewożenie gruzu, butli oraz ciężkich narzędzi, a także pracowników, w tym mechaników i elektryków na miejsce awarii. Ubezpieczony jeździł samochodem marki S. 28. Był to samochód ciężarowy o masie powyżej 3,5 tony. Czynności te ubezpieczony wykonywał każdego dnia w pełnym wymiarze czasu pracy.

Ubezpieczony zwolnił się z (...)u na własną prośbę. Wyjechał do swojej ówczesnej narzeczonej B. Z., która mieszkała razem z rodzicami A. i I. C. w miejscowości B. (woj. (...)). W 1978 r. miała ona 18 lat. W okresie od 18 lipca 1978 r. do 15 sierpnia 1978 r. Państwo (...) prowadzili gospodarstwo rolne zlokalizowane we wsi B. (woj. (...)) o powierzchni 2,69 ha. Było to duże gospodarstwo rolne w skład którego wchodziły także krowy, świnie, kury, kaczki. W powyższym czasie odbywały się wzmożone prace w rolnictwie, albowiem był to okres żniw. Ubezpieczony wyjeżdżał rano do prac polowych i wracał późnym wieczorem, czasami po 16 godzinach. Pracował każdego dnia w tygodniu. Gospodarstwo rolne, nie było zmechanizowane. Ubezpieczony kosił zboże ręcznie, pracował przy snopkach. Kosił również koniczynę oraz trawę, a także jeździł po drzewo. Mieszkał i spał w kuchni. Nie zajmował się pracami przy zwierzętach.

Następnie ubezpieczony podjął pracę w Przedsiębiorstwie (...) w Ż. (okres od 25 sierpnia 1978 r. do 31 sierpnia 1980 r.). Początkowo był tam pracownikiem samochodu o masie powyżej 3,5 tony. Podczas pracy w tym zakładzie, w dniu 5 września 1978 r. ubezpieczony uległ wypadkowi, w wyniku którego stracił prawą rękę.

Następnie w okresie od 19 października 1984 r. do 30 kwietnia 2015 r. ubezpieczony pracował w (...) Sp. z o.o. jako kontroler sieci gazowej. Ubezpieczony posiada świadectwo pracy wykonywanej w szczególnych warunkach z dnia 21 czerwca 2016 r., z którego wynika, że w okresie od 19 października 1984 r. do 31 grudnia 2008 r. pracował w szczególnych warunkach i była to praca na stanowisku kontroler gazociągów obchodowy wymieniona w wykazie A, dziale IV Chemia, poz. 30 pkt 11 wykazu stanowiącego załącznik nr 1 do Zarządzenia Nr 17 Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 12 sierpnia 1983 r. w sprawie określenia stanowisk pracy w resorcie górnictwa i energetyki, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach. W okresie zatrudnienia w (...) Sp. z o.o., ubezpieczony przebywał na zasiłkach chorobowych.

W dniu 16 stycznia 2018 r. ubezpieczony wniósł do organu rentowego o przyznanie mu prawa do emerytury.

Zaskarżoną decyzją z dnia 19 stycznia 2018 r. organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do emerytury w obniżonym wieku. Wskazał, że ubezpieczony na dzień 1 stycznia 1999 r. udowodnił 24 lata, 11 miesięcy i 28 dni ogólnego stażu pracy z wymaganych 25 lat; nie udokumentował okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze wykonywanego stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, w wymiarze co najmniej 15 lat, lecz 13 lat, 10 miesięcy i 14 dni takiej pracy (zgodnie ze świadectwem pracy wykonywanej w szczególnych warunkach z dnia 21 czerwca 2016 r. wystawionym przez (...) Sp. z o.o. z odliczeniem okresów przebywania ubezpieczonego na zasiłkach chorobowych) oraz nie osiągnął on wieku emerytalnego.

Od powyższej decyzji ubezpieczony wniósł odwołanie, które zainicjowało niniejsze postępowanie.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach organu rentowego; aktach osobowych ubezpieczonego; zeznań ubezpieczonego złożonych na rozprawie w dniu 5 października 2018 r. (k.41-42); zeznań świadka D. T. złożonych na rozprawie w dniu 3 lipca 2019 r., która odbyła się przed Sądem Rejonowym dla Łodzi-Śródmieścia, sygn. akt X Uo 49/19 (k.100-101); zeznań świadka B. Z. złożonych na rozprawie w dniu 3 lipca 2019 r., która odbyła się przed Sądem Rejonowym dla Łodzi-Śródmieścia, sygn. akt X Uo 49/19 (k.101-102); zeznań świadka K. B. złożonych na rozprawie w dniu 5 września 2019 r., która odbyła się przed Sądem Rejonowym w Poznaniu-Grunwald i J., sygn. akt V Uo 23/19 (e- protokół k.121); zeznań świadka R. W. złożonych na rozprawie w dniu 13 listopada 2019 r. (k.132); zeznań świadka S. W. złożonych na rozprawie w dniu 13 listopada 2019 r. (k.133); zeznań ubezpieczonego złożonych na rozprawie w dniu 13 listopada 2019 r. (k.132-135).

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków D. T., B. Z. oraz K. B., albowiem są one spójne, logiczne, konsekwentne oraz znajdują swoje odzwierciedlenie w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w aktach sprawy, w tym w zeznaniach ubezpieczonego. Z treści zeznań wspomnianych osób wynika, że ubezpieczony w okresie od 18 lipca 1978 r. do 15 sierpnia 1978 r. faktycznie pracował w gospodarstwie rolnym (...) w miejscowości B. (woj. (...)). Świadkowie w sposób precyzyjny opisali jakie czynności wykonywał ubezpieczony, jak wyglądał jego dzień, co wchodziło w skład przedmiotowego gospodarstwa rolnego. Zgodnie wskazali również, że ubezpieczony był wówczas narzeczonym córki ówczesnego właściciela powyższego gospodarstwa rolnego, tj. świadka B. Z.. W związku z powyższym nie ma podstaw do kwestionowania wiarygodności tych zeznań.

Sąd dał również wiarę zeznaniom świadków R. W. oraz S. W., z którzy pracowali razem z powodem w okresie jego pracy w (...)ie, zatem doskonale znali specyfikę tego zakładu oraz wykonywanych przez ubezpieczonego obowiązków. Zeznania te pokrywają się z zeznaniami ubezpieczonego. Wynika z nich, że w okresie od 1 lipca 1976 r. do 14 lipca 1978 r. ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracował jako kierowca samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony i faktycznie przewoził spawarki, gruz, butle oraz ciężkie narzędzia, a także pracowników, w tym mechaników i elektryków na miejsce awarii.

W konsekwencji, Sąd uznał, że zgromadzone dowody są kompletne i pozwalają na czynienie na ich podstawie ustaleń co do stanu faktycznego, a następnie na rozstrzygnięcie sprawy.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego zasługuje na uwzględnienie. Zaskarżona decyzja jest nieprawidłowa.

Zgodnie z art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2018.1270 t.j.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

1)okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury
w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz

2)okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa – w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem.

W zakresie określenia wieku emerytalnego, o którym mowa w art. 32 ust. 1 ww. ustawy, rodzajów prac lub stanowisk oraz warunków, na podstawie których ubezpieczonym przysługuje prawo do emerytury art. 32 ust. 4 odsyła do

uregulowań wskazanego już Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U.1983.8.43 z późn. zm.)

Zgodnie z treścią § 2 ust. 1 i 2 ww. rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w tym akcie prawnym są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Okresy pracy, o których mowa w ust. 1, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy.

Natomiast jak stanowi § 1, ust 1 i 2 rozporządzenie stosuje się do pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, wymienione w § 4-15 rozporządzenia oraz w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia, zwanych dalej "wykazami".

W myśl § 3 i 4 rozporządzenia, pracownik który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w załączonym do rozporządzenia wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

1. osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 60 lat dla mężczyzn
2. ma wymagany 25 letni okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Spór w niniejszej sprawie sprowadzał się do ustalenia, czy ubezpieczony legitymuje się wymaganym przepisami 25 letnim okresem zatrudnienia, w tym co najmniej 15 letnim okresem pracy w szczególnych warunkach oraz wymaganym obniżonym wiekiem emerytalnym.

Odnosząc się do kwestii pracy ubezpieczonego w gospodarstwie rolnym, zaznaczyć trzeba, że zgodnie z art. 10 ust. 1 pkt 3 ustawy emerytalnej, przy ustalaniu prawa do emerytury oraz przy obliczaniu jej wysokości uwzględnia się również następujące okresy, traktując je, z zastrzeżeniem art. 56, jak okresy składkowe:

- przypadające przed dniem 1 stycznia 1983 r. okresy pracy w gospodarstwie rolnym po ukończeniu 16 roku życia, jeżeli okresy składkowe i nieskładkowe, ustalone na zasadach określonych w art. 5-7, są krótsze od okresu wymaganego do przyznania emerytury, w zakresie niezbędnym do uzupełnienia tego okresu.

W judykaturze utrwalili się poglądy, że praca w gospodarstwie rolnym po ukończeniu 16 roku życia, świadczona przed dniem 1 stycznia 1983r., świadczona w wymiarze przekraczającym połowę pełnego wymiaru czasu pracy, podlega uwzględnieniu przy ustalaniu prawa do emerytury zgodnie z art. 10 ust. 1 pkt 3 w związku z art. 6 ust. 2 lit.a ustawy o emeryturach i rentach z FUS .

Wykonywana praca w gospodarstwie rolnym musi mieć charakter stały, ciągły, co oznacza nastawienie ubezpieczonego na stałe świadczenie pracy w gospodarstwie rolnym (gotowość do jej świadczenia, dyspozycyjność) i odpowiadającą temu nastawieniu niezmienną możliwość skorzystania z jego pracy przez rolnika, a negatywną przesłanką staje się doraźna pomoc w wykonywaniu typowych obowiązków domowych, czy wykonywanie w gospodarstwie rolnym prac o charakterze dorywczym, okazjonalnie i w wymiarze niższym od połowy pełnego wymiaru czasu pracy.

Odnosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, Sąd uznał że praca ubezpieczonego (który ukończył 16 rok życia w dniu 14 lutego 1974 r.) w gospodarstwie rolnym (...) w miejscowości B. w okresie od 18 lipca 1978 r. do 15 sierpnia 1978 r. miała charakter stały i była wykonywana przez co najmniej 4 godziny dziennie. Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż w okresie tym ubezpieczony wykonywał szereg prac związanych z pracami polowymi. Należy bowiem podkreślić, iż okres letni jest okresem wzmózonych prac w rolnictwie, które niewątpliwie wymagają poświęcenia więcej czasu niż w innych porach roku, tym bardziej, że gospodarstwo na którym pracował

nie było zmechanizowane. Ubezpieczony wyjeżdżał rano do prac polowych i wracał późnym wieczorem. Zdarzało się, że pracował około 16 godzin dziennie. Pracował każdego dnia w tygodniu. Ubezpieczony kosił zboże ręcznie, pracował przy snopkach. Kosił również koniczynę oraz trawę, a także jeździł po drzewo. Mieszkał i spał w kuchni. Nie zajmował się pracami przy zwierzętach. Okoliczności te wynikają z zeznań świadków D. T., B. Z., K. B. oraz zeznań ubezpieczonego. W związku z tym w powyższym okresie wynoszącym 29 dni, praca ubezpieczonego miała charakter stały i systematyczny. Tym samym okres ten należało doliczyć do okresów zatrudnienia ubezpieczonego, które ostatecznie wyniosły 25 lat i 26 dni (do dotychczas zaliczone przez organ rentowy 24 lat, 11 miesięcy i 28 dni należało doliczyć 29 dni pracy w gospodarstwie rolnym).

Odnosząc się natomiast do spornej kwestii pracy w szczególnych warunkach, to należy wskazać, że jest to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 14 września 2007r., III UK 27/07; z dnia 19 września 2007r., III UK 38/07; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 16 września 2015r. III AUa 1880/14).

W tym miejscu wskazać również należy, że w postępowaniu odwoławczym przed Sądem nie obowiązują ograniczenia dowodowe jakie występują w postępowaniu o świadczenia emerytalno-rentowe przed organem rentowym, a Sąd może ustalić okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość jak: okresy zatrudnienia, w tym wykonywanie pracy w warunkach szczególnych, za pomocą wszelkich środków dowodowych, przewidzianych w kodeksie postępowania cywilnego (por. uchwała Sądu Najwyższego z 10 marca 1984r. III UZP 6/84, uchwała Sądu Najwyższego z 21 września 1984r. III UZP 48/84, wyrok Sądu Najwyższego z 7 grudnia 2006r., I UK 179/06, LEX nr 342283).

Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że ubezpieczony legitymuje się ponad 15 letnim okresem zatrudnienia w warunkach szczególnych. Do stażu pracy w szczególnych warunkach dotychczas zaliczonego przez organ rentowy wynoszącego 13 lat, 10 miesięcy i 14 dni należało dodatkowo zaliczyć okres zatrudnienia ubezpieczonego w Przedsiębiorstwie (...) w K. od 1 lipca 1976 r. do 14 lipca 1978 r., tj. 2 lata i 14 dni. Tym samym staż pracy ubezpieczonego w szczególnych warunkach wynosi 15 lat, 10 miesięcy i 28 dni. Z przeprowadzonego w sprawie postępowania dowodowego jednoznacznie wynika, że ubezpieczony w tym okresie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracował jako kierowca samochodów powyżej 3,5 t. Do jego obowiązków należało przewożenie spawarek, gruzu, butli oraz ciężkich narzędzi, a także pracowników, w tym mechaników i elektryków na miejsce awarii. Jedynie sporadycznie wykonał on inne czynności takie jak praca na F.. Wykonywana przez niego praca w tym spornym okresie, była pracą z wykazu A, działu VIII, poz. 2 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, tj. pracą kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony (...).

Ubezpieczony spełnia również przesłankę obniżonego wieku emerytalnego, albowiem 60 rok życia ukończył w dniu (...)

Reasumując, ubezpieczony spełnił wszystkie przesłanki do otrzymania emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach.

Mając na uwadze powyższe, Sąd na mocy art. 477¹⁴ § 2 kpc, zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego i przyznał ubezpieczonego prawo do emerytury od dnia 14 lutego 2018 r., tj. od ukończenia przez niego 60 rok życia.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 kpc w zw. z §9 ust. 2 i §10 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2018.265 t.j.), zasądzając od organu rentowego, jako od strony przegrywającej proces, na rzecz ubezpieczonego kwotę 450 zł, tytułem zwrotu kosztów zastępstwa

procesowego. Na kwotę tę składa się wynagrodzenie radcy prawnego za prowadzenie sprawy w postępowaniu pierwszoinstancyjnym (180 zł) oraz apelacyjnym (240 zł), a także uiszczona przez ubezpieczonego opłata od apelacji (30 zł).

(-) sędzia (del.) Magdalena Kimel